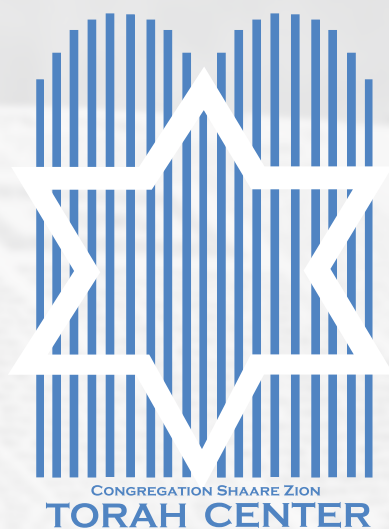

HABRUTA NIGHT

BKLYN: TUESDAY 2•12•19 | 8 PM

**Tonight's learning is dedicated
L'Refuah Shelema Refael David Ben Claudie**

Reproduced by Habruta Night Booklet with permission of the
copyright holders, ArtScroll / Mesorah Publications, Ltd.

“

Week 1

Topic:

מצוה בו יותר מבשלוcho

”

TOPIC DISCUSSION

Should one buy challah or bake challah for Shabbat?

Be a Mohel or get a Mohel for his son's Brit Milah?

Write his own Sefer Torah or have someone else write it for him?

מז.

האיש מקדש. השתא בשלוחו מקדש בו מיבטיא. ואין שייך למחך הכא לאו דוקא ור"ל לא זו אף זו דלא שייך לשנוי הכי אלא בשמי צנות * אבל בשמי תיבות לא: **א**י איתמר דרב יוסף אסיפא איתמר. ולהכי לא מוקי ארישא וכגון שמכירה משום דא מנ"ל דלמא

מקדש בו ובשלוחו. בגמ'

לא עלתה בידו אלא רגנותא ולאדם טוב
מטעמים אותו מפרי מעשיו וכל שאינו לא
במקרא ולא במזנה ולא בדרך ארץ דור
הנאה ממנו שנאמר ⁽⁸⁾ ובמושב לצים לא
יש מושבו מושב לצים:

ה'איש "מקדש" בו ובשלוחו = האשה מתקדשת בו ובשלוחה: ⁶ ה'איש מקדש את בתו כשהיא נערה בו ובשלוחו: ⁷ גמ' השתא בשלוחו מקדש בו מביעיא אמר רב יוסף מצוה בו יותר מבשלוחו כי הא' ⁸ דרב ספרא י' מהרדך רישא רבא * מלח שיבוטא איכא דאמרי בהא איסורא נמי אית בה כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה אמר רב * ⁹ אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה ותתנגה עליו * ורחמנא אמר * ואהבת לרעך כמוך וכי איתמר דרב יוסף אסיפא איתמר האשה מתקדשת בה ובשלוחה השתא בשלוחה מקדשא בה מביעיא אמר רב יוסף * מצוה בה יותר מבשלוחה כי הא' דרב ספרא מחרדך רישא רבא מלח שיבוטא אבל בהא איסורא לית בה כד"ל * דאמר ר"ל מב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו: האיש מקדש את בתו כשהיא נערה: כשהיא נערה אין כשהיא קמנה לא ¹⁰ ישיע ליה ¹¹ ר"ב * דאמר רב יהודה אמר רב ואיתמא רבי אלעזר * אסור לאדם שיקדש את בתו כשהיא קמנה עד שתגדל ותאמר בפלוני אני רוצה: שליחות מגנל דתניא * ושלא מלמד ¹² * שהוא עושה שליח ושלאה * מלמד שהוא עושה שליח * ושלא ושלאה * מלמד שהשליח עושה שליח אשכחן בגירושין בקדושין מגנל * וכ"ת דיליף מגירושין מה * לגירושין שכן ישנן בעל כרחא אמר קרא ¹³ * ויצאה מה * רצאה משוי שליח אף הויה נמי משוי מר לשלוחו צא תרום תרום כדעת בעל על הבית תרום כבינונית אחד מחמשים פיתח

[illegible]

פיחת

גוף שנים משנת אלמנה (בכתובת ע"ה). גוף שנים כלומר אשה בכל דבר יחלה (א. [בבא קמא ק"א]). גופנים שנים בעל ואשהו ואפילו אינו לא אלא לנאות עמלא (לעיל ז.). תורם כדעת בע"ה. וכל א"ן עין יפה אחד מרעשנים וא"ן עין רעה אחד ששנים (בכתובת ע"ה). כפי הסתלקות ודוע רעה בעל בימה א"ן עין יפה מורס אחד ממ' וא"ן עינו רעה אחד ממ' (מחומה מזלה שכן

Mishnah — האיש מקדש בו ובשלוהו — A man can betroth a woman either personally or through his agent. ^[1] האשה מתקדשת בה ובשלוהה — A woman can accept kiddushin and become betrothed either personally or through her agent. האיש מקדש את בתו בשהיא נערה בו ובשלוהו — A man may give his daughter in betrothal when she is a *naarah*, either personally or through his agent. ^[2]

Gemara The Gemara opens with a question:

Now, if the Mishnah teaches that [a man] may betroth a woman through his agent, בו מיבעיא — is it also necessary to state that he may betroth her personally? This is obvious, and need not be mentioned explicitly! — ? —

The Gemara replies:

Rav Yosef said: By adding the word “personally,” the Mishnah teaches that it is a greater mitzvah for a man to betroth a woman personally than to do so through his agent. ^[3] As we find that Rav Safra would personally singe the head of the animal whose meat was being prepared for the Sabbath meal, ^[4] — and Rava would personally salt the *shibutta* ^[5] in preparation for this meal.

The Gemara notes another view concerning the importance of betrothing a woman personally rather than through an agent:

There are some who say בהא איסורא נמי אית בה — that there is also a prohibition involved in this, i.e. in betrothing through an agent, ^[6] — as Rav Yehudah said in the name of Rav. דאמר רב יהודה אמר רב — For Rav Yehudah said in the name of Rav: אסור לאדם שיקדש את האשה עד שיראנה — It is forbidden for a man to betroth a woman until he sees her, דבר מגונה — lest he see something unseemly in her after they are married, ותתגנה עליו — and she will then become repulsive to him. He would then transgress a Torah law, for he would view his wife with contempt, ואתהבת לרעך כמוך, — whereas the Torah states: *You shall love your fellow as yourself*. ^[7]

The Gemara now shows how this second view would interpret Rav Yosef’s explanation of the Mishnah: ^[8]

And according to the current view, when Rav Yosef’s [teaching] was stated, אסיפא איתמר — it was stated in reference to the second part of the Mishnah: האשה מתקדשת בה ובשלוהה — A woman can become betrothed personally or through her agent. Concerning this clause, the question was raised: השתא בשלוהה מיכדשא — Now, if the Mishnah teaches that [a woman] can become betrothed through her agent, בה — is it also necessary to state that she personally can accept kiddushin? This is obvious! — אמר רב יוסף — To this, Rav Yosef replied: מצנה בה יותר מבשלוהה — The word “personally” is mentioned because it is a greater mitzvah for a woman to accept kiddushin personally than for her to do so through her agent. ^[9] As we find that Rav Safra would personally singe the head of the animal being prepared for the Sabbath meal, — and Rava would personally salt the *shibutta* in preparation for this meal. — אכל בהא איסורא לית בה — However, in this [case] of a woman, even though it is preferable for her to accept kiddushin herself, there is no prohibition involved in her accepting kiddushin through an agent, כדריש לקיש — as can be seen from the saying of Reish Lakish. דאמר ריש לקיש — For Reish Lakish told of a saying popular among women: טוב למיתב טן דו מלמיתב ארמלו — “It is better to live as two together than to live alone.” ^[10]

יורה דעה חלק ב שאלה לה

A mohel whose wife is pregnant and wants to know if his wife has a boy, can he appoint a different mohel to the brit milah and he will be the sandak (holding the baby on his lap), with a messenger being the mohel?

Is that permitted or perhaps since he knows how to do milah, it is greater to do it yourself than to use a messenger?

There are two reasons why one should rather do a Mitzva himself.

Rashi: since you are exerting more energy you will be receiving more reward but not that using a messenger is degrading to the Mitzva in any way

The Hida learns, that using a messenger shows disrespect towards the mitzvah, by not choosing to do it yourself.

Proof to the Hida: since according to Rashi it's the old age rule of based on the struggle is the reward, why is it mentioned as an independent ruling? Must be like the Hida.

אחד שהוא יודע למול והוא מוהל קבוע למול הילדים שבעיר, והן היום אשתו מעוברת, ורוצה שאם תלד לו בן שיעשה שליח (מוהל אחר) למול את בנו הנולד לו, מפני שהוא תאב וחפץ מאד להיות הוא בעצמו סנדק לזה התינוק הנימול להיות תופסו על ברכיו בעת המילה, וימול אותו מוהל האחר.

ושואל אם מותר לעשות כן, או דילמא כיון שהוא יודע למול צריך שימול אותו הוא בעצמו ואינו רשאי לעשות שליח, דהא קיימא לן מצוה בו יותר מבשלוחו?

קודם שנבאר השאלה צריך לבאר מה טעם יש בזה שאמרו מצוה בו יותר מבשלוחו: רש"י כתב, דכי עסיק גופו במצוה אית ליה שכר טפי, נמצא דלפי זה הלשון מצוה בו יותר מבשלוחו הוי עצה טובה שנתנו לאדם כדי להרבות לו שכר, אבל ליכא איסור משום דמחזי כמזלזל במצוה. אבל החיד"א כתב דנראה כמזלזל ונתעצל במצוה, כיון שהוא אינו עושה בעצמו.

[ויש להביא ראיה להחיד"א, משום דאי כטעם רש"י שמקבל שכר טפי פשיטא דלפום צערא אגרא, ולמה איצטריך תנא לאומרו, והא תני חדא זימנא במסכת אבות לפום צערא אגרא?

It could be that it was to teach you, that don't think since you are not doing it yourself its disrespectful and it's a sin worthy of punishment, the rule teaches you it is just better to do it yourself but it also works if you do it through a messenger.

It is known that the mitzvah to be a sandak at a bris is a great mitzvah. The Maharil would dip in the mikveh, wash himself and would say the Mitzvah of the sandak is greater than being the mohel, since his lap is compared to an altar that would have the ketoret burnt on. The Maharil also said; if there is a mohel and sandak in shul, we give the sandak an aliyah first..

So regarding our question: if the father knows how to do milah, he should make someone else a messenger to be the mohel, since it is impossible to do both at one, we wouldn't want him to be mohel as he may mess up and its best if the mohel is standing. Even though he will miss out on the reward of doing mitzvah yourself, the reward for being sandak supersedes it.

תירוץ לרש"י: ולכך נראה דלגופיה לא איצטריך, אלא דלא נאמר דאף איסורא איכא שנראה כמזלזל במצוה שאינה חשובה בעיניו כל כך לילך הוא בעצמו לעשותה בהיותו יכול ומשלח שלוחי. ואם כן מלבד דליכא שכר טפי, אדרבה יש לו קצת עונש או גרעון בעיקר קיבול שכר

המצוה, ולהכי קאמר דליכא איסורא, אלא דמצוה שמקבל שכר טפי שמצטער (כשעושה בעצמו)

והנה ידוע כי מצות סנדקאות היא מצוה גדולה. וידוע דמהרי"ל היה טובל ורוחץ ואמר. גדול מצות בעל ברית ממצות המוהל, מפני שרגליו דומין למזבח כאלו מקטיר קטורת לשמים, ואמר דמקדימין אותו בקריאת התורה קודם המוהל.

והשתא בנידון השאלה נראה, אם אבי הבן יודע למול ועושה למוהל אחר שליח בשביל שרוצה להיות סנדק שזו מצוה גדולה, ואי אפשר לעשות שתי מצות אלו בידו ביחד, דאי אפשר למול בידו את בנו בהיות מונח על ירכיו דחוששין לקלקולא, וגם דהכי יהיה מל מיושב ולא מעומד דיש בזה יתרון טובא, על כן יש לומר בודאי דאף על פי שהוא מחסר המצות המילה את מצות בו יותר מבשלוחו, לית לן בה דאם הוא משום (כרש"י) להרבות שכר, הנה כאן יש לו שכר הרבה בעבור מצות סנדקאות דיש לו עתה מה שאין כן אם היה מל בידו, ואם משום טעם. דמתעצל, (כהחיד"א), גם זה ליכא כהאי גוונא, דהא הוא מזדרז בעת המילה לאחוז התינוק להגישו לפני המוהל למולו ואין זה מתעצל במצות המילה דהא לא עביד ליה בידים משום דאי אפשר לעשות כתיקונה בהיותו עוסק במצות סנדקאות.

חיי אדם

Is it better to have a nicer writing of a sefer torah using someone else or should you do it yourself? צ"ע.

צריך עיון אם הוא יעשה המצוה לא יהיה מהודר כל כך, כגון הרוצה לכתוב ספר תורה ואין מכ"תבו מהודר ואם ישכור סופר יהיה מהודר איזה עדיף, וצריך עיון.

QUESTION

Why can't I use a שליח to wear tefillin for me if I can use one for marriage?

תוס' רי"ד

Why can't you make a messenger to sit in the sukka for you, or put tefillin for you?

Any mitzvah which involves a persons body cannot be done by a messenger. By divorce it works, since the document has his name on it, he is the one divorcing, the messenger is only the one who is actually handing it over. So too marriage, the messenger is giving the ring, but she is still married to the husband.

By sukka you can have someone build it for you but you will sit in it. But if your friend sat in it or wore tzitzit you did nothing.

קידושין מב: ד"ה שאני

יש מקשים אם כן לכל דבר מצוה יועיל השליח, ויאמר אדם לחבירו שב בסוכה עבורי הנח תפילין עבורי.

ולאו מלתא היא, שהמצוה שחייבו המקום לעשות בגופו האיך יפטור הוא על ידי שלוחו והוא לא יעשה כלום, ודאי בגירושין וקידושין מהני כי הוא המגרש ולא השליח, שכותב בגט אנא פלוני פטרית פלונית, וכן נמי האשה למי היא מקודשת כי אם לו. אבל בסוכה הכי נמי יכול לומר לשלוחו עשה לי סוכה והוא יושב בה, אבל אם ישב בה חבירו לא קיים הוא כלום וכן ציצית וכל המצות.

משנה ברורה

הלכות שבת סימן רנ

באר הגולה טו:

רנ הנות הפעודות לשבת. ובו ב' מעשים:

א. (א) *ישכים בבקר (ב) ביום ששי להכין צרכי שבת. יאפלו יש לו כמה עבדים לשמשו,

א טור ושבלי לקט
מתא דרב חסדא שבת
ק"ו. ב שם ק"ט.

באר היטב

6. ישכים. יותר טוב לקנות ביום ששי מביום חמישי. יאמר על כל דבר שקונה, זהו לכבוד שבת, כתיבם. ומצוה להכין צרכי שבת מחד בשבתא, כי גם הלל מודה בזה, דרכי משה, עין מגן אברהם. ויותר בחשוכה בכל ערב שבת, כי דומה לעולם תוצאות חיים. ומצוה לטעם מקל תבשילין בערב שבת, האר"י ז"ל:

משנה ברורה

רנ א (א) ישכים בבקר וכו'. דכתיב, והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו וגו'. הכנה דמאי דהבאה, והבאת המזן הלא היתה לאלתר בבקר, דכתיב, וילקטו אתו בבקר בבקר, אף הכנה על שבת תהיה מיד בבקר, והינו, מיד אחר קריאת שמע ותפלה. אף אם הוא רגיל ללמד אחר התפלה איזה שיעור קצוב * או שלומד עם רבים, אל יבטלנו, וכמו שכתוב בסוף סימן רנא. ² ואם דרך המקום ההוא למכור בבקר ולא ימצא לקנות אחר למודו, לא יקבע למודו אלא אחר הקנייה. ואם רגילין למכור בבקר השכם קדם התפלה ולא ימצא לקנות אחר התפלה, יקנה ואחר כך יתפלל, אף יראה לקרות קריאת שמע מקדם, כיון שכתב הגיע זמנה, ואין זה בכלל מה שאמרו, אסור לעשות חפציו קדם שיתפלל, שזו חפצי שמים היא: (ב) ביום ששי. והוא יותר טוב משיקנה ביום חמישי, שהוא מנכר יותר שהוא לכבוד שבת, אם לא בדבר שצריך הכנה רבה, כמו בשר למלח וכדומה, יש לקנות ביום חמישי, אף אם הבשר שמוצא ביום חמישי הוא כחוש, ויש ספק שימצא ביום ששי שמן טוב, ימתי' על יום ששי ואחרונים. ומסתברא דכתיבם הקצרים, כל מה שיכול להקדים ההכנה ביום חמישי, עדיף. וטוב שיאמר ³ על כל דבר שקונה, זהו לכבוד שבת! כי הדבור הוא פועל הרבה בקדשה. ואף על פי שהכין בהשקמה, ⁴ מצוה היא לכתחלה שיוסיף גם בין השמשות, ורמז לדבר, שנאמר, והיה משנה ופלומו, שיכינו שנית. כתיב בתורה, זכר את יום השבת לקדשו, ודרשו בית שמאי, שתתה זכרו מאחד בשבת, נודמן לך חלק יפה, תהא מתקננו לשבת. ואמרו על שמאי הזקן, שכל ימיו היה אוכל לכבוד שבת, היה מוצא בהמה נאה, אומר זו לשבת, מצא אחרת נאה הימנה, אוכל הראשונה ומניח השנייה על שבת, נמצא שהאכילה היא כדי שחשאר היפה על שבת. אבל הלל הזקן, מדה אחרת היתה בו, שהיה אומר, ברוך אדני יום יום יעמם לנו צרכנו. והסכימו "הרבה פוסקים, שגם הלל מודה שפדברי בית שמאי עדיפא טפי, אלא שהיה בוטח בה', שבדאי זמין לו לשבת מנה יפה משאר הימים, וכדי לחזק מדת בטחונו היה נוהג כן, אבל בשאר כל אדם, שאין בטחונו חזק כל כך, גם הוא מודה דכשמאי עדיפא טפי, ופשיטא בדבר שאינו שכיח לקנות, כשיזדמן לו דבר שלא יהיה נספד, אזי יצית אותו לשבת. מצוה ⁵ לטעם מקל תבשיל בערב שבת * כדי לתקנו יפה כהגון. ועין בספר שלחן שלמה, דהשעיהם בשבת מכל מין בודאי היא מצוה, ורמז לזה, טועמיה חיים זכו:

שערי תשובה

(א) ישכים. עין באר היטב. וכתב ברבי יוסף שאם הוא דבר שאולי לא ימצא ביום ששי והדבר לצורך ענג שבת, יותר טוב לקנות ביום חמישי מלבטל המצוה, כמו הבשר במקום שאפשר שלא יהיה ביום ששי וכו' צא, עין שם: הכא, מי ששרח בערב שבת וכו'.

באר הגולה

רנ א (א) ישכים בבקר. עין הטעם במשנה ברורה, והוא מרש"י וטור. והנה הט"ז הביא הטעם מה דהביא בבית יוסף בשם תנחומא, דכתיב, והיה, אין והיה אלא מיד, שנאמר, והיה כי קם הפלשתי. ועין בפרי מגדים שכתב, דאפשר לטעם זה צריך להיות ההשקמה יותר בהקדים, דהינו, אפלו קדם קריאת שמע ותפלה אם אפשר, אף שיראה שלא יעבר על ידי זה זמן קריאת שמע ותפלה, ולאפוקי לטעם רש"י וטור דהכנה דמאי דהבאה, הלא הבאה היתה בבקר והיא זמן שלש שעות על היום, וכדאיתא בברכות כז ע"א מקרא דוילקטו אתו בבקר בבקר ומה שכתב בפרי מגדים ארבע שעות, שעות 1000. והנה אנחנו העתקנו במשנה ברורה, אחר קריאת שמע ותפלה דוקא, כי העולם לא נהגו כמותה דהפרי מגדים נאף זה יש לדחות, דאפשר שסופך כל אחד על אנשי ביתו, שהם מכניין תפא כשקמים לצרכי שבת, אבל כשאין לו מי שיכין עבורו אפשר דאין הכי נפי, דצריך להשכים קדם קריאת שמע ותפלה להוצאת שבת. גם המעין בספר סדר היום, שהביאו המגן אברהם בסוף סימן רנא, יראה להדיא דמצי דדוקא אחר קריאת שמע ותפלה, אם לא ימצא לקנות אחר כך, ואפלו בזה כתב שיראה לקרות קריאת שמע מקדם. ונראה בפשיטות, דלטעמו, אפלו לשיטתו דסביןא לה דהוא דאורייתא, הלא קריאת שמע הוא תורה, ותדיר קודם ומידי דבמעט זמן של הקריאה לא יאחר הקנייה. והנה, אף דנוכל לישב סברת הפרי מגדים, דסביןא לה דלהתנחומא דלילף מוהיה אין והיה אלא מיד, גלתה לנו התורה דהכא שאני, מכל מקום למעשה אין לסמוך על זה כלל, דאפשר דאפלו להתנחומא, שצותה אז התורה ההכנה מיד קריאת יום הששי, אין שום ראייה לזמנו, דהלא ידוע דשבת נמת ליום במרה קדם קבלת התורה, ולא היה אז צדן עליהם מצות קריאת שמע, ולכן חל עליהם מצות הכנה ביום הששי תכף כשקם ממשתו, מה שאין כן אחר כך שנצטוו על קריאת שמע בזמן קימה, והיא מצוה תדירה בכל יום, היא קדם, ומה דאמר רב חסדא, ישכים להוצאת שבת וילף מקרא דוהיה, הינו, דצריך להקדים כל מה שיוכל, ועל כן אפלו אחר קבלת התורה שנצטוו על מצות תדירות בכל יום והיא מצות קריאת שמע, יורו את עצמנו לזה תכף אחר שיקים קריאת שמע ונגם תפלה ודלעת הרמב"ם היא דאורייתא, וגם מחמת סמיכת גאלה לתפלה, דגם זמן קריאת שמע מקרי השקמה, וכדכתיב, ויגש הפלשתי השכם והעבר, ואמרו חז"ל, כדי לבטלם מקריאת שמע שחירת וערבית, אלמא דשלש שעות על היום הוא בכלל השקמה עדין, וממילא מה דמטריח את עצמו תכף אחר זה להוצאת שבת לא נפיק מכלל זה ונגם ולכאורה נראה דהאי דרשא דרב חסדא הוא אסמכתא בעלמא ונקבר מעיון בזה הפרי מגדים בסוף סימן רנא מדששלס סעודות סביןא להו לכמה פוסקים דהוא מדרבנן. וכתב הרמב"ם דער ענג שבת הוא מדיברי קבלה, ואין יהיה הכנה לזה מדאורייתא בערב שבת בבקר, אבל באמת יש לדחות הכל, דאף דענג הוא מדברי קבלה, אבל על כל פנים סעודה בשבת וההכנה לזה מבעור יום הוא דאורייתא לכמה פוסקים, עין ביצה ב ע"ב ברש"י ותרע"ב, ואם כן אפשר דגם השקמה לזה בבקר הוא מן התורה. וגם מה שכתב בסדר היום דאם הצבור מתפללין לא יפרש מן הצבור, פליאה היא, איך ידחה לדבריה תפלה בצבור דרבנן את מצות הכנה שהיא דאורייתא, וגם אם נימא דהיא רק אסמכתא, גם כן נראה דמוטב להתפלל אחר כך ביחיד, משיתפלל בצבור ולא ימצא אחר כך מה לקנות לצרכי שבת ונקבר התפלה בזה בספר ח"י אדם, אף מה שכתב שם דאם היא דאורייתא אפשר דהיא קדם אף לקריאת שמע מטעם דהיא מקדש,

לא הניחא כלל, ואף דשבת הוא מקדש, יום חשוי הוא רק תננה למקדש ולא מקדש מקדש. לכן לא העתקתי דין זה. והנה הרמב"ם השמיט האי דינא, וצריך טעמא, ואפשר לומר שסובר דכיון דפסקנן בקא קמא לב הלכה כאיסי כן יהודה, משמע דוקא בין השמשות שם אמרינן שהוא רץ לצרכי שבת ולא בבקר, וכמו שפרש הגהת אשר"י, עין שם, ולרב חסדא דמצוה להשכים, ממילא קשהא רץ בבקר גם כן הוי לה לפטר, דהוא רץ לדבר מצוה של צרכי שבת, ואין לומר דלא היה לו לרין כיון שצדני יש שהות הרבה, דזה אינו, דלכל דבר מצוה יש מצוה בריצה, כמבאר לעיל בסימן צ סעיף יב, אבל יש לדחות, דנהי דיש מצוה בהריצה, לא פטרהו מההוצא כי אם לפנות ערב, שהזמן דחוק ואין לו פנאי לעין ולשמר את עצמו בעת הריצה שלא יזיק, והנה לפי זה גם דינא דהגהת אשר"י שם

שער היצוין

רנ א. א. מגן אברהם בשם סדר היום. ומה שכתב המגן אברהם אחר כך ולמוד הנישינה, אין רצונו לומר ששל כן צריך לבטל, דאם כן סותר את עצמו, גם זה ליתא בסדר היום, דשם מוכח בהדיא דאפלו בשביל מצוה עוברת אין לבטל תלמוד תורה דרבים, אלא כפונה דהפועל הבית שצוה לנגס בתוך הנישינה ואין לו בביתו מי שיכין עבורו, אין לו לנגס, דהיי' לה דבר